

Załącznik do uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 5 marca 1959 r. (poz. 96).

SZTANDARY PRZECHODNIE RADY MINISTRÓW I CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH ORAZ ROCZNY FUNDUSZ NAGRÓD

Resort	Przedsiębiorstwa, których załogi mogą ubiegać się o sztandar przechodni Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych	Roczny fundusz nagród w tysiącach zł
Górnictwa i Energetyki	dla najlepszej załogi kopalni	400.—
	" " " elektrowni, zakładu energetycznego	120.—
Przemysłu Ciężkiego	dla najlepszej załogi huty żelaza i stali	400.—
	" " " przemysłu maszynowego	400.—
	" " " huty metali nieżelaznych	200.—
Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych	dla najlepszej załogi przedsiębiorstwa ogólnobudowlanego	320.—
	" " " przedsiębiorstwa wyspecjalizowanego	280.—
	" " " przemysłu cementowego	140.—
	" " " przemysłu materiałów budowlanych	100.—
Przemysłu Chemicznego	dla najlepszej załogi przemysłu chemicznego	320.—
Przemysłu Lekkiego	dla najlepszej załogi przemysłu włókienniczego	350.—
	" " " przemysłu skórzanego	200.—
Komunikacji	dla najlepszej załogi dyrekcji okręgu kolejowego	400.—
Żeglugi i Gospodarki Wodnej	dla najlepszej załogi przedsiębiorstwa w resorcie żeglugi i gospodarki wodnej	180.—
Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego	dla najlepszej załogi przedsiębiorstwa w resorcie leśnictwa i przemysłu drzewnego	180.—
Przemysłu Spożywczego i Skupu	dla najlepszej załogi przemysłu cukrowniczego	50.—
	" " " przemysłu mięsnego	70.—
Rolnictwa	dla najlepszej załogi państwowego gospodarstwa rolnego, państwowego ośrodka maszynowego lub innego przedsiębiorstwa w resorcie rolnictwa	50.—
Handlu Wewnętrznego	dla najlepszej załogi przedsiębiorstwa w resorcie handlu wewnętrznego	70.—
Łączności	dla najlepszej załogi dyrekcji okręgu poczty i telekomunikacji	100.—

97

UCHWAŁA Nr 67 RADY MINISTRÓW

z dnia 18 lutego 1959 r.

w sprawie sprzedaży odbiorcom prywatnym maszyn, urządzeń i środków transportowych produkowanych przez przedsiębiorstwa państwowe.

§ 1. 1. Ministrowie nadzorujący przedsiębiorstwa produkujące maszyny i urządzenia wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do uchwały określają w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości ilości maszyn i urządzeń nie rozdzielanych, jakie mogą być sprzedawane corocznie przez jednostki zbytu lub wyznaczone przedsiębiorstwa produkcyjne osobom nie będącym jednostkami gospodarki uspołecznionej, a w szczególności rzemieślnikom indywidualnym. Ilości maszyn i urządzeń rozdzielanych, wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do uchwały, jakie mogą być sprzedawane osobom nie będącym jednostkami gospodarki uspołecznionej, określone są w rocznych planach rozdziału.

2. Minister, o którym mowa w ust. 1, może w uzasadnionym przypadku na wniosek Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości zezwolić na sprzedaż osobie nie będącej jednostką gospodarki uspołecznionej maszyny nie wymienionej w wykazie stanowiącym załącznik do uchwały.

3. Niekiedy w paragrafach następnych jest mowa o maszynach, rozumie się przez to również urządzenia i środki transportowe.

§ 2. 1. Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości określi szczegółowe zasady sprzedaży maszyn objętych wykazem stanowiącym załącznik do uchwały osobom nie będącym jednostkami gospodarki uspołecznionej.

2. Sprzedaż osobom nie będącym jednostkami gospodarki uspołecznionej maszyn objętych załączonym wykazem powinna się odbywać po zaspokojeniu potrzeb jednostek gospodarki uspołecznionej.

§ 3. Sprzedaż maszyn produkowanych zarówno przez przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego, jak i przez przedsiębiorstwa przemysłu terenowego jednostkom gospodarki nie uspołecznionej może być dokonywana jedynie po cenach detalicznych ustalonych według zasad określonych przez Państwową Komisję Cen na wniosek ministra nadzorującego pro-

ducentów. Różnice budżetowe wynikające z cen detalicznych podlegają odprowadzeniu do budżetu.

§ 4. 1. Sprzedaż maszyn osobom nie będącym jednostkami gospodarki uspołecznionej dokonywana będzie za gotówkę. Jeżeli umowa przewiduje dostawę maszyny na zamówienie z terminem dostawy późniejszym niż 14 dni, nabywca obowiązany jest wpłacić przy podpisaniu umowy zadatek w wysokości 50% ceny maszyny, a przy odbiorze resztę należności, chyba że właściwy minister nadzorujący producentów określi inne warunki sprzedaży.

2. Właściwy minister nadzorujący producentów maszyn może w porozumieniu z Ministrem Finansów ustalić warunki sprzedaży niektórych maszyn na raty.

§ 5. Sprzedaż maszyn przez przedsiębiorstwa handlu detalicznego oraz sprzedaż samochodów ciężarowych i osobowych, a także maszyn dla rolnictwa regulują osobne przepisy.

§ 6. Zobowiązuje się Komisję Planowania przy Radzie Ministrów do bieżącego kontrolowania wykazu stanowiącego załącznik do uchwały. Upoważnia się Przewodniczącą Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami do wprowadzania w miarę potrzeby zmian w tym wykazie.

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do uchwały nr 67 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1959 r. (poz. 97).

WYKAZ MASZYN, URZĄDZEŃ I ŚRODKÓW TRANSPORTOWYCH, JAKIE MOGĄ BYĆ SPRZEDAWANE OSOBOM NIE BĘDĄCYM JEDNOSTKAMI GOSPODARKI USPOŁECZNIONEJ

1. Obrabiarki do obróbki wiórowej:
 - 1) tokarki pociągowe o średnicy toczenia nadłożem do 500 mm i długości do 2000 mm,
 - 2) wiertarki słupowe i kadłubowe stołowe,
 - 3) frezarki o ciężarze do 1500 kg,
 - 4) strugarki poprzeczne o skoku do 500 mm,
 - 5) szlifierki do wałków o średnicy do 250 mm i długości do 1000 mm,
 - 6) ostrzarki do narzędzi,
 - 7) piły ramkowe, taśmowe i tarczowe,
 - 8) obrabiarki zegarmistrzowskie.
2. Obrabiarki do obróbki plastycznej metali:
 - 1) prasy mimośrodowe o nacisku do 25 tonn,
 - 2) prasy cienne (wrzcionowe) o nacisku do 25 tonn,
 - 3) prasy śrubowe balansowe i ręczne.
3. Obrabiarki do remontu samochodów:
 - 1) tokarki do owalizacji tłoków,
 - 2) wytaczarki do cylindrów,
 - 3) wytaczarki do korbowodów,
 - 4) szlifierki do zaworów,
 - 5) szlifierki do wałów korbowych,
 - 6) prasy do prostowania.
4. Maszyny blacharskie do blach o grubości do 5 mm.
5. Obrabiarki do obróbki drewna (z wyjątkiem traków i taśmówek do kłód):
 - 1) piły taśmowe i tarczowe,
 - 2) wyrówniarki,
 - 3) strugarki grubościowe,
 - 4) obrzynarki,
 - 5) brzegownice,
 - 6) frezarki dolno-górnwrzcionowe oraz łańcuszkowe,
 - 7) wiertarki,
 - 8) sękarki,
 - 9) spajarki,
 - 10) szlifierki,
 - 11) tokarki,
 - 12) obrabiarki przenośne do drewna,
 - 13) inne obrabiarki do drewna.
6. Sprzęt spawalniczy:
 - 1) przetwornice gazowe,
 - 2) urządzenia do spawania i cięcia,
 - 3) spawarki elektryczne i zgrzewarki.
7. Maszyny i urządzenia do cięcia szkła płaskich i okrągłych oraz dla przemysłu optycznego.
8. Maszyny i urządzenia do przerobu minerałów:
 - 1) kruszarki, łamacze i gniotowniki,
 - 2) granulatory i sortowniki,
 - 3) płuczki,
 - 4) młyny kulowe, młyny Berima,
 - 5) walce do gliny,
 - 6) mieszadła,
 - 7) podawacze,
 - 8) prasy,
 - 9) ceglarki,
 - 10) dachówczarki,
 - 11) kaflarki,
 - 12) pustaczarki,
 - 13) traki do kamienia,
 - 14) frezarki i szlifierki do kamienia.
9. Maszyny i urządzenia do robót budowlanych:
 - 1) betoniarki,
 - 2) przenośniki taśmowe,
 - 3) stoły wibracyjne,
 - 4) wyciągarki, windy budowlane.
10. Maszyny i urządzenia torfowe.
11. Maszyny i urządzenia dla niektórych przemysłów spożywczych:
 - 1) dla cukiernictwa,
 - 2) dla piekarnictwa,
 - 3) do wyrobu lodów,
 - 4) do produkcji wyrobów garmażeryjnych,
 - 5) dla rzeźnictwa,
 - 6) do wyrobu wędlin,
 - 7) dla przetwórstwa owoców i warzyw,
 - 8) dla przetwórstwa rybnego,
 - 9) dla wytwórni wód gazowych,
 - 10) dla przemysłu fermentacyjnego,
 - 11) dla przemysłu młynskiego.
12. Maszyny i urządzenia pralnicze.
13. Kotle stojące i płomienicowe.
14. Turbiny wodne.
15. Sprężarki powietrzne i gazowe (chłodnicze) o wydajności do 5 m³/godz.
16. Silniki spalinowe.
17. Transformatory o mocy do 100 kVA.
18. Silniki elektryczne o mocy do 20 kW.
19. Zespoły prądotwórcze o mocy do 20 kVA.
20. Zespoły elektryczne przetwórcze do ładowania akumulatorów.
21. Zespoły elektryczne galwanotechniczne do 500 A.
22. Aparaty elektryczne.
23. Piece elektryczne o mocy do 20 kW.

- 24. Wulkanizatory opon.
- 25. Aparatura kontrolno-pomiarowa i laboratoryjno-naukowa.
- 26. Nagrzewnice parowe i wodne.
- 27. Zbiorniki ciśnieniowe i próżniowe.
- 28. Maszyny krawieckie uniwersalne.

- 29. Wagi.
- 30. Pompy.
- 31. Łodzie rybackie.
- 32. Ciągniki.
- 33. Przyczepy.
- 34. Kuźnie polowe przenośne.

98

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 17 lutego 1959 r.

w sprawie trybu odprowadzania opłat plantatorskich, potrącanych z należności za zakontraktowane produkty rolne, począwszy od zbiorów 1957 r.

Na podstawie § 3 ust. 2 uchwały nr 163 Rady Ministrów z dnia 15 maja 1958 r. w sprawie przeznaczenia opłat plantatorskich (Monitor Polski Nr 44, poz. 255) zarządza się, co następuje:

§ 1. Opłaty plantatorskie, potrącane przez banki i spółdzielnie oszczędnościowo-pożyczkowe albo przez instytucje kontraktujące, zgodnie z umowami kontraktacyjnymi, z należności za dostawy zakontraktowane, począwszy od zbiorów 1957 r. podlegają odprowadzenia na rachunki bankowe właściwych związków i zrzeszeń branżowych.

§ 2. 1. Opłaty plantatorskie, począwszy od zbiorów 1957 r. przekazane na dochód budżetu Państwa, podlegają zwrotowi jako nadpłaty w trybie § 27 przepisów o rachunkowości budżetowej (Monitor Polski z 1956 r. Nr 29, poz. 390).

2. Opłaty, o których mowa w ust. 1, podlegają zwrotowi na rachunki bankowe właściwych związków i zrzeszeń branżowych. W razie niemożności ustalenia, na rzecz jakiego związku lub zrzeszenia branżowego opłaty zostały potrąco-

ne, należy dokonać zwrotu opłat na rachunek bankowy Głównego Komitetu Organizacyjnego Związku Kółek i Organizacji Rolniczych. Główny Komitet Organizacyjny w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa dokona podziału tych opłat na rzecz poszczególnych związków i zrzeszeń branżowych.

§ 3. Opłaty plantatorskie, począwszy od zbiorów 1957 r. zakumulowane na rachunkach sum depozytowych w bankach, podlegają odprowadzeniu na rachunki bankowe właściwych związków i zrzeszeń branżowych.

§ 4. Bieżące wpływy z opłat plantatorskich podlegają odprowadzaniu przez banki, spółdzielnie oszczędnościowo-pożyczkowe i instytucje kontraktujące na rachunki bankowe właściwych związków i zrzeszeń branżowych w okresach miesięcznych do dnia 10 następnego miesiąca za miesiąc ubiegły.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Dusza

99

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 28 lutego 1959 r.

w sprawie zasad normowania środków obrotowych i ustalania pasywów stałych w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych i geologicznych.

Na podstawie § 36 ust. 1 pkt 2 uchwały nr 392 Rady Ministrów z dnia 13 października 1958 r. w sprawie zasad podziału zysku, różnic wyrównawczych, pokrywania strat, finansowania środków obrotowych, inwestycji i kapitalnych remontów w przedsiębiorstwach przemysłu oraz zasad gospodarki finansowej zjednoczeń przemysłu na 1959 r. (Monitor Polski Nr 88, poz. 491) oraz w związku z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 8 grudnia 1958 r. w sprawie zasad podziału zysku, różnic wyrównawczych, pokrywania strat, finansowania środków obrotowych, inwestycji i kapitalnych remontów w 1959 r. w niektórych przedsiębiorstwach państwowych objętych budżetem centralnym (Monitor Polski z 1959 r. Nr 14, poz. 51) zarządza się, co następuje:

§ 1. W przedsiębiorstwach budowlano-montażowych i geologicznych stosuje się przepisy zarządzenia Ministra Finansów z dnia 24 grudnia 1958 r. w sprawie zasad normowania środków obrotowych i ustalania pasywów stałych w

przedsiębiorstwach państwowych (Monitor Polski z 1959 r. Nr 10, poz. 36) z wyjątkiem § 3 i § 4 pkt 3 tego zarządzenia.

§ 2. W przedsiębiorstwach budowlano-montażowych i geologicznych normatywy oblicza się na początek i koniec roku, na który sporządza się plan (rok kalendarzowy lub gospodarczy). Normatyw na początek roku przyjmuje się w wysokości normatywu na koniec roku ubiegłego. Podstawą ustalenia normatywu na koniec roku są planowane rozmiary działalności gospodarczej w ciągu roku (normatyw średnioroczny). Sumę rocznego wzrostu lub zmniejszenia normatywu wykazuje się wyłącznie w I kwartale roku planowanego.

§ 3. 1. Normatyw robót w toku produkcji podstawowej w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych i geologicznych oblicza się biorąc za podstawę roczny planowany koszt własny produkcji podstawowej. Koszt ten dzieli się przez 360 oraz mnoży przez wskaźnik w dniach.